

Ἐνῷ ἡ ἀμαξία μου ἐκυλίστο πρὸς τὸν σταθμόν, διελογίζομαι ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔκαμνα τὸ πᾶν ἐν τῇ κόσμῳ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, — τὸ πᾶν — . . . ἐκτός τῆς συντάξεως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου.

Μία ἐβδομὰς παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Λονδίνον, χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν ἀνακοίνωσιν καὶ μέρος τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τὴν ὑγδὴν ὅμως ἡμέραν μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου κατατεθειμένων ἄλλων ἐπιστολῶν εὗρον καὶ μίαν διὰ χειρὸς τῆς γεγραμμένην. Μοὶ ἀνῆγγελλε δὲ ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ εἶχον γείνει ὀριστικῶς δεκταί, τοῦ γάμου ὀρισθέντος πρὸς τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ὡς οὗτος ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμει.

Τὸ μυστήριον θὰ ἐτελεῖτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Δεκεμβρίου. Ἡ εἰκοστή πρώτη δ' ἐπέτειος τῆς δεσποινίδος Φαίρλη συνέπιπτε περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου. Ὡφείλει λοιπόν, συμφώνως πρὸς τὸν συνδυασμὸν τοῦτον, νὰ καταστῇ σύζυγος τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, τρεῖς περίπου μῆνας πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της.

Ταῦτα πάντα δὲν ἔπρεπεν οὔτε νὰ με λυπήσουν καὶ ἐν τούτοις δὲν κατάρθωσα νὰ ποῦν οὔτε τὴν θλίψιν οὔτε τὴν ἐκπληξιν.

Πρὸς τὰ αἰσθήματα δὲ ταῦτα ἐμὴν γένετο καὶ δυσἀρέσκειά τις αἰτίαν ἔχουσα τὸν λακωνισμὸν τῆς ἐπιστολῆς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἥτις, πραγματικῶς, δὲν μὲ ἐξήγει τίποτε. Ἡ ἀξίεραστος ἀνταποκρίτρια μου ἀφίερν ἐξ γραμμῶν εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου διὰ τριῶν ἄλλων μ' ἐπληροφόρει ὅτι ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχε καταλίπει τὸ Κώμπερλανδ ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ ἐν Χαμσάρ μέγαρον τοῦ· δύο δὲ φράσεις ἐν ἐπιλόγῃ μοὶ καθίστων γνωστὸν κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ πτωχὴ Λαύρα εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος καὶ διασκέδασεως, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τῇ παρᾶσχη τὰ δύο ταῦτα μέσα τῆς ἀναρρώσεως, συμπαραλαμβάνουσα αὐτὴν εἰς μικρὰν ἐκδρομὴν πρὸς ἐπίσκεψιν παλαιῶν τῶν τινῶν φίλων διαμνόντων ἐν Ὑρκσάρ. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐπερατοῦτο τοιοῦτοτρόπως, ἄνευ τῆς παρμικρᾶς σημειώσεως περὶ τῶν περιστάσεων, ἅτινα ἠνάγκασαν τὴν δεσποινίδα Φαίρλη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κυρίου Πέρσιβαλ Κλάυδ ἐν τὴν ὅσῃ βραχεῖ χρονικῇ διαστήματι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὴν εἶδον τελευταῖον. Ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίως ταύτης λύσεως μοὶ διελευκάνθη ἐντελῶς ἐν μεταγενεστέρῃ ἐποχῇ· ἀλλὰ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ τὴν συνδέσω πρὸς τὴν διήγησίν μου ἀτελῶς καὶ ἐπὶ τῇ βραχυτάτῃ ἀπλῶν διαδόσεων. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὗρέθη προσωπικῶς ἀναμειγμένη εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα, καὶ ὅταν ἡ ἀφήγησίς της διαδεχθῇ τὴν ἰδικήν μου, θὰ τὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ὡς συνέβησαν.

Συνεπῶς ἡ μόνη ἀπομένουσα μοὶ πρὸς

ἐκπλήρωσιν ὑποχρέωσις — προτοῦ καταθέσω τὸν κάλαμον καὶ καταλίπω εἰς ἄλλους τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς διηγήσεως — εἶνε νὰ προσθέσω τὸ μόνον σχέσιον ἔχον πρὸς τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη γεγονός, εἰς ὃ προσέτι ἔλαβον ἄξιον λόγου μέρος, δηλαδὴ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ καταστῇ ἐννόητον ὅ,τι πρέπει νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τινὰς σχετικὰς πρὸς τὰ χρηματικὰ συμφέροντα τῆς μελλονύμφου. Θὰ προσπαθῶ ὅμως νὰ συντομεύσω καὶ ἀπλοποιήσω τὰς διασκέσεις μου· θὰ ἀποφύγω δὲ ὅσῳ τὸ δυνατόν ἰδίως τοὺς σκοτεινοὺς τεχνικοὺς ὁρους, εἰς οὓς συνήθως ἀρέσκονται οἱ νομομαθεῖς. Τὸ ἀντικείμενον εἶνε μεγίστης σημασίας. Προειδοποιῶ τοὺς ἀναγνώστὰς τῶν γραμμῶν τούτων, ὅτι ἡ κληρονομία τῆς δεσποινίδος Φαίρλη διαδραματίζει σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ ιστορίᾳ αὐτῆς· ἂν δ' ὁ ἐπιθυμῶν τὴν κατανοήσιν τῶν κατ' ἀκολουθίαν μελλουσῶν νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των διηγήσεων, πρέπει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ προτοκειωθῇ τὴν πείραν τοῦ κυρίου Γίλμωρ.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἦτο ἡ φυσικὴ κληρονόμος δύο εἰδῶν περιουσίας· ἀφ' ἐνὸς τῆς πιθανῆς κληρονομίας ἀκινήτων τινῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ της· καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν της τῆς βεβαίως τῶν κινητῶν κτημάτων ἢ τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, τῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς της προερχομένων.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶν ἀκινήτων.

Μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου τῆς δεσποινίδος Φαίρλη — ὅν ἐπὶ τὸ σαφέστερον θάποκαλῶμεν Φαίρλη πρεσβύτερον — τὰ δικαιώματα τῆς διαδοχικῆς ὑποκαταστάσεως ἐπὶ τῶν κτήσεων τοῦ Λίμμεριτζ καθωρίσθησαν ὡς ἐξῆς :

Φαίρλη ὁ πρεσβύτερος ἀποθνήσκων κατέλειπε τρεῖς υἱούς : τὸν Φίλιππον, τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Ἀρθούρον. Ὡς μεγαλύτερος υἱὸς ὁ Φίλιππος διεδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ. Ἐὰν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου, ἡ ἰδιοκτησία ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν Φρειδερίκον· καὶ ἂν ἐπίσης καὶ οὗτος ἐτελεύτα ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις ἡ ἰδιοκτησία περιήρχετο εἰς τὸν τρίτον υἱὸν Ἀρθούρον.

Τὰ γεγονότα συνέβησαν οὕτω διαδοχικῶς : Ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη ἀπέβισε καταλείπων μίαν μόνην κόρην, τὴν ἐν ταῖς διηγήσεσι ταύταις παρισταμένην ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Λαύρας καὶ ἡ ἐπὶ κληρὸς γῇ περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ δευτέρου Φαίρλη, ἀγάμου. Ὁ τρίτος ἀδελφός Ἀρθούρος εἶχε τελευταῖος· πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φίλιππου ἀφῆνον ἕνα υἱὸν καὶ μίαν κόρην. Ὁ υἱὸς τοῦ δεκαοκταέτης, ἐπνίγη πλησίον τῆς Ὁξφόρδης· καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ κατέστησε τὴν Λαύραν ἐπίδοξον κληρονόμον τῶν πατρῶν κτημάτων. Κατὰ τὴν τακτικὴν δὲ καὶ φυσικὴν τῶν πραγμάτων σειράν, ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἦσαν ὅτι ἡ κληρονομία αὕτη θὰ περιήρχετο εἰς χεῖ-

ράς της μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ της Φρειδερίκου, ἂν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρένων ἀπογόνων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

Α'

Ὁ γάμος τοῦ Σαίν-Λύκ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριεως τοῦ ἔτους 1578, μετὰ τὴν λαϊκὴν πανηγυρίν καὶ ἐνῷ κατέπαυεν εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ θόρυβος τῆς ταραχώδους ἡμέρας, ἤρχιζε λαμπρὰ ἑορτὴ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ, ὅπερ ἐσχάτως εἶχεν ἐγείρει, εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ Λούβρου, ἡ διάσημος οἰκογένεια τῶν Μονμορανσύ, ἥτις, συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐν Γαλλίᾳ βασιλείας, συνημιλλᾶτο πρὸς τὰς πριγκιπικὰς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην ἑορτήν, ἥτις διεδέχετο τὴν δημοσίαν διασκέδασιν, ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος τοῦ Φραγκίσκου Δ' Ἐπινκι Δὲ Σαίν-Λύκ, — στενοῦ φίλου τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ' καὶ ἐκ τῶν οἰκιοτέρων εὐνοουμένων αὐτοῦ — μετὰ τῆς Ἰωάννης Δὲ Κοσσέ-Βρισσάκ, θυγατρὸς τοῦ ὁμωνύμου στρατάρχου τῆς Γαλλίας.

Τὸ συμπόσιον εἶχε παρατεθῇ εἰς τὸ Λούβρον, ὃ δὲ βασιλεὺς, ὅστις μετὰ δυσκολίας εἶχε συγκατατεθῇ εἰς τὸν γάμον τοῦτον, παρέστη μὲ τὸ ἥθος αὐστηρὸν καὶ ὅλως ἀκατάλληλον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱματισμὸς τοῦ συνημρόζετο πρὸς τὸ ἥθος αὐτοῦ, διότι ἔφερε τὸ βαθύ καστανόχρουν ἱμάτιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Κλονὲ ἐπαρουσίασεν ἡμῖν αὐτὸν κατὰ τοὺς γάμους τῆς Ζοαγιέζ, τὸ δὲ μέχρι μεγαλοπρεπειᾶς σοβαρὸν βασιλικόν, οὕτως εἶπεν, τοῦτο φᾶσμα, εἶχεν ἐμποιῆσαι παγετῶδη ἐντύπωσιν ἐπὶ πάντων τῶν πρεστώτων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς νεαρᾶς νύμφης, τὴν ὁποίαν λίαν βλοσυρῶς προσέβλεπεν, ὥσπερ ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

Οὐχ ἦττον, τὴν ἀπαίσίαν ταύτην στάσιν τοῦ βασιλέως, ἐν μέσῳ τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς ἑορτῆς, οὐδεὶς ἐθέσθαι παράδοξον, διότι αἴτιον αὐτῆς ἦτο ἐν τῶν αὐλικῶν ἐκείνων ἀποκρύφων, ἅτινα ἔκαστος παραπλέει μετὰ φρονήσεως, ὡς τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑφάλους, κατὰ τῶν ὁποίων εἶνε τις βέβαιος ὅτι θέλει συντριβῇ, προσεγγίζων αὐτάς.

Μόλις περατωθέντος τοῦ γεύματος, ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη ἀποτόμως, ἐπομένως ἅπαντες, οὐδὲ τῶν ποθούντων νὰ παραμεινωσιν ἐξακουμένων, ἠναγκάσθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ.

Τότε ὁ Σαίν-Λύκ, προσβλέψας εἰς τὴν σύζυγόν του, ὡς ἴν' ἀντλήσῃ θάρρος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει μὲ τιμῆσαι νὰ δεχθῇ τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον

θέλω δώσει πρὸς τιμὴν τῆς εἰς τὸ μέγαρον Μονμορενσύ, τὴν ἐσπέραν ταύτην;

Ὁ Ἑρρίκος Γ', στραφεὶς τότε ἐν ὀργῇ καὶ θλίψει, ἐνῶ ὁ Σαὶν-Λύκ, κύπτων ἐνώπιόν του, ἰκέτευεν αὐτὸν διὰ γλυκυτάτης φωνῆς:

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, θὰ παρευρεθῶ, μολονότι βεβαίως δὲν εἴσθε ἄξιος τοῦ δείγματος τούτου τῆς ἡμετέρας φιλίας.

Ἡ δεσποινὶς Βρισάκ καὶ νῦν κυρία Σαὶν-Λύκ ἐξέφρασεν αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας τῆς. Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος εἶχε στρέψει τὰ νῶτα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί ἔχει, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς καθ' ὑμῶν, κύριε Σαὶν-Λύκ; ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του.

— Προσφιλεστάτη, θέλω σοὶ εἶπει βραδύτερον, ἀφοῦ ἡ μεγάλη ὀργή του διασκεδασθῇ.

— Καὶ θέλει διασκεδασθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ἡ δεσποινὶς Βρισάκ δὲν ἦτο εἰσέτι ἐντελὼς κερία Σαὶν-Λύκ, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἐπομένως ἔκρυψε τὴν περιεργίαν τῆς ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδιάς αὐτῆς, ἐπιφυλαττομένη, ὅπως ἐπιβάλῃ τῷ Σαὶν-Λύκ τοὺς ὅρους τῆς, ν' ἀνεύρῃ τὴν κατὰλληλον στιγμήν, καθ' ἣν αὐτὸς θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ αὐτούς.

Ἡ προκειμένη ἱστορία, λοιπόν, ἀρχεῖται καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἑρρίκος Γ' περιεμένετο εἰς τὸ μέγαρον Μονμορενσύ. Ἦτο δ' ἡ ὥρα ἐνδεκάτη τῆς νυκτός καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ.

Ὁ Σαὶν-Λύκ εἶχε καλέσει εἰς τὸν χορὸν πάντας τοὺς φίλους τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς ἰδικούς του· εἶχε συμπεριλάβει ἐν ταῖς προσκλήσεσι τοὺς πρίγκηπας καὶ τοὺς εὐνοουμένους αὐτῶν, ἰδίως δὲ τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν δουκὸς Δ' Ἀλανσών, γενομένου δουκὸς Δ' Ἀνζιού κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀνάβασιν τοῦ Ἑρρίκου Γ'. Ἀλλ' ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ὅστις δὲν εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ Λούβρῳ ἐορτήν, ἐφαίνετο ὅτι, κατὰ μείζονα λόγον, δὲν ἤθελε προσέλθει εἰς τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ Μονμορενσύ.

Ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας καὶ ἡ σύζυγός αὐτοῦ Μαργῶ εἶχον προσφύγει εἰς τὴν Βαέρνην καὶ ἀντεπολιτεύοντο ἀναφανδόν, πολεμοῦντες ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Οὐγονόττων.

Καὶ ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού ἀντεπολιτεύετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ καταχθονίως, μεριμνῶν μὲν πάντοτε νὰ μὴ βίψοκινδυνεύῃ, ὧν δ' εἰς τὰ πρόσω ἐκείνους τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε διδάξει τὸ παραδειγμα τοῦ Δελαμόλ καὶ τοῦ Κοκονάς, τῶν ὁποίων οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δὲν ἐλησμόνησαν τὸν φρικτὸν θάνατον.

Εὐχερὲς ἐνοεῖται, ὅτι οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ τοῦ βασιλέως ὑπέβλεπον ἀλλήλους, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ δις ἢ τρίς τοῦλάχιστον κατὰ μῆνα συνέβαινον αἱματηραὶ συμπλοκαί, καθ' ἃς δύσκολον ἦτο νὰ μὴ πέσῃ τις τῶν συγκρουομένων νεκρὸς ἢ βρῆως τετρακυκτισμένος.

Ἡ Αἰκατερίνη ὅμως εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν τῆς· ὁ προσφιλὴς υἱὸς τῆς εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον ἐφιλοδόξει ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ μάλλον ὑπὲρ ἐκότης, ἐβασίλευε δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοὶ φαινόμεναι πάντοτε ὡς ἀπεσπασμένη τῶν ἐπιγείων καὶ μὴ μεριμνῶσα εἰμὴ περὶ τῆς ψυχικῆς αὐτῆς σωτηρίας.

Ὁ Σαὶν-Λύκ, ἂν καὶ λίαν ἀνήσυχος διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισίν τινος τῶν βασιλικῶν προσώπων, ἐπειράτο νὰ καθησυχάσῃ τὸν πενθερόν του, μεγάλως συγκεκινημένον ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἀπειλητικῆς ἀπουσίας. Οὗτος, πεπεισμένος, ὡς πᾶς ἕτερος, περὶ τῆς πρὸς τὸν Σαὶν Λύκ φιλίας τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου, ἐνόμισεν ὅτι συνεδέετο, δι' αὐτοῦ, μετὰ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, ἡ θυγάτηρ του ἐπέσυρε καθ' ἑαυτῆς τὴν δυσμένειαν. Ὁ Σαὶν-Λύκ κατέβαλλε πάντα κόπον, ἵνα ἐμπνεύσῃ αὐτῷ πεποιθήσιν, ἣν αὐτὸς οὗτος δὲν εἶχεν, οἱ δὲ φίλοι του Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος, περιβεβλημένοι τὰ πλουσιώτερα φορέματά των, ἠΐξανον τὴν ἀδημονίαν του, διὰ τῶν εἰρωνικῶν αὐτῶν παρκπόνων.

— Ἀχ! Θεέ μου! πτωχέ μου φίλε, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος Δὲ Λέβης, κόμης Δὲ Κουέλος, νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν φράσιν εἶσαι χαμένος. Ὁ μὲν βασιλεὺς εἶναι ὀργισμένος ἐναντίον σου, διότι ἐνέπαιξας τὰς συμβουλάς του, ὁ δὲ δούξ Δ' Ἀνζιού, διότι ἐνέπαιξας τὴν μύτην του!

— Καὶ ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν-Λύκ, ἀπατάσκι, Κουέλε! ὁ βασιλεὺς δὲν ἔρχεται, διότι μετέβη εἰς προσκύνημα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἐλαχίστων εἰς τὰς Βιγκέννας, ὁ δὲ δούξ Δ' Ἀνζιού δὲν εἶναι ἐδῶ, διότι ἐρᾶται γυναικὸς τινος, τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησα νὰ προσκαλέσω.

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Μωζιρόν· εἶδες τί μοῦτρα εἶχεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ γεῦμα; Ἦτο ἐκείνη φυσιογνωμία ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν ὁδοιπορικὴν βακτηρίαν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνημα; Ἡ δ' ἕνεκα τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἀνέφερες, ἀπουσία τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού θὰ ἡμποδίζε τοὺς φίλους του νὰ προσέλθωσι; Βλέπεις ἕνα τοῦλάχιστον αὐτῶν; Ἰδέ, ὀλικὴ ἐκλειψίς!

— Ἀ, κύριοι, ἔλεγεν ὁ δούξ Δὲ Βρισάκ, σείων τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀπέλπιστος, αὐτὰ εἶναι σημεῖα πλήρους δυσμενείας. Κατὰ τί, λοιπόν, ὁ πάντοτε τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μοναρχίαν ἡμέτερος οἶκος δυσηρέστησε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά;

Ἦψανε δ' ὁ γέρον αὐλικὸς ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οἱ νέοι παρητήρουν τὸν Σαὶν-Λύκ, γελῶντες ἀκράτητοι, ἀντὶ νὰ καθησυχάζῃ, ἀπῆλπιζαν ἔτι μάλλον τὸν γέροντα στρατάρχην.

Ἡ νεαρὰ νύμφη, σύννοος καὶ συνεσταλμένη, ἠρώτα ἐκυτὴν, ὡς ὁ πατήρ τῆς,

1. Ἡ εὐλογία εἶχε βλάψῃ· τότε τὸ πρόσωπον τοῦ Δ' Ἀνζιού, ὥστε οὗτος ἐφαίνετο ἔχων δύο βίνας

κατὰ τί ὁ Σαὶν-Λύκ ἠδυνήθη νὰ δυσχερστήσῃ τὸν βασιλέα.

Ὁ Σαὶν-Λύκ ὅμως τὸ ἐγίνωσκεν, ἐπομένως διετέλει ἥττον παντὸς ἐτέρου ἡσυχος.

Αἶφνης, ἀπὸ τῆς ἐτέρας τῶν δύο θυρῶν τῆς αἰθούσης, ἀνηγγέθη ὁ βασιλεὺς.

— Ἀ! ἀνεφώνησε περιχαρὴς ὁ στρατάρχης, νῦν οὐδὲν πλέον φοβοῦμαι· ἐὰν δ' ἤκουον ἀναγγελλόμενον καὶ τὸν δούκα Δ' Ἀνζιού, ἡ χαρὰ μου θὰ ἦτο πλήρης.

— Καὶ ἐγώ, ὑπεντοθόρῃσεν ὁ Σαὶν-Λύκ, φοβοῦμαι πολλῶ μάλλον τὸν βασιλέα πρὸντα ἢ ἀπόντα, διότι δὲν ἔρχεται εἰμὴ ἵνα μοὶ παίξῃ κακὸν παιγνίδιον· ὡς ἐπίσης δὲν ἔρχεται ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ὅπως μοὶ παίξῃ κανὲν ὅμοιον παιγνίδιον.

Ἀλλ' ὅμως, παρὰ τὸν ἀπαίσιον τοῦτον συλλογισμόν του, οὐχ ἥττον ἐσπευσεν εἰς προὔπαντίσιν τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἀποβαλὼν τὸν σχεδὸν πένθιμον καστανόχρουν ἱματισμόν του, προέβαινε λάμπων ἐκ μεταξῆς, πετρῶν καὶ πολυτίμων λίθων.

Πλὴν, καθ' ἣν στιγμήν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν μίαν τῶν θυρῶν ὁ Ἑρρίκος Γ', ἕτερος βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ', ἀκριβῶς ὅμοιος πρὸς τὸν πρῶτον τὴν τε περιβολὴν, τὴν ὑπόδησιν καὶ τὴν κόμωσιν εἰσῆρχετο διὰ τῆς ἀπέναντι εὐρισκομένης θύρας, ὥστε οἱ πρὸς στιγμήν σπεύσαντες πρὸς τὸν πρῶτον αὐλικοὶ ἔστησαν, ὡς τὸ ρεῦμα πυταμοῦ πρὸ τῆς στήλης γεφυράς, καὶ ἐστράφησαν ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν ἕτερον βασιλέα.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' παρητήρησε τὸ κίνημα τοῦτο, μὴ βλέπων δ' ἐνώπιόν του εἰμὴ στόματα χαίνοντα, ὀφθαλμούς ἐκπληκτοὺς καὶ σώματα ποιοῦντα στροφὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν κνημῶν αὐτῶν, ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν:

— Τί τρέχει, λοιπόν, κύριοι;

Εἰς ἀπάντησιν, παρατεταμένος γέλως ἠκούσθη. Ὁ βασιλεὺς, ἐκ φύσεως ἀνυπόμονος, κατὰ δὲ τὴν στιγμήν ταύτην ἰδίως ἠκίστα διατεθειμένος εἰς τὴν ὑπομονήν, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ συνοφρουῖται, ὅτε ὁ Σαὶν-Λύκ, ἔλθων πλησίον αὐτοῦ:

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἶναι ὁ Σχικῶ, ὁ Ὑμέτερος γελωτοποιός, ὅστις ἐνεδύθη ὡς ἡ Ὑμέτερα Μεγαλειότης καὶ τείνει τὴν χεῖρά του εἰς τὰς κυρίας πρὸς ἀσπασμόν.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἐμειδίασεν. Ὁ Σχικῶ ἀπελάμβανεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τελευταίου Βαλοᾶ Ἰσῆς ἐλευθερίας πρὸς ἐκείνην, ἥς ἀπελάμβανε, τριάκοντα ἔτη πρότερον, ὁ Τριβουλέτος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ Ἰσῆς πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ ἔχαιρε, μετὰ τεσσαρακονταετίαν, ὁ Λανζελὺ εἰς τὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Αἰτία δὲ τούτου ἦτο, διότι ὁ Σχικῶ δὲν ἦτο συνήθης παράφρων. Πρὶν ἢ ὀνομασθῇ Σχικῶ, ἐκαλεῖτο Δὲ Σχικῶ, ἦτο δ' εὐγενὴς Γάσκων, ὅστις, καταδιωχθεὶς, ὡς βεβαιούται, ὑπὸ τοῦ κυρίου Δὲ Μαγιέν, ἕνεκεν ἐρωτικῆς διαμάχης, καθ' ἣν ὁ Σχικῶ, καὶ τοὶ ἀπλοὺς εὐγενεῖς, εἶχε νικήσει τὸν πρίγκηπα Δὲ Μαγιέν, κατέφυγε παρὰ τῷ Ἑρρίκῳ Γ' καὶ ἀντήμειβε, δι' ἄλλη

θειών, πολλάκις πικροτάτων, τὴν προστασίαν, ἣν παρέσχεεν αὐτῷ ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου Θ'.

— Αἱ! κύρ Σχικώ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δύο βασιλεῖς ἐνταῦθα εἶναι πολλοί.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ γελωτοποιός, ἐξηκολούθει νὰ με ἀφίνης νὰ παίζω, κατὰ τὸν ἐδικόν μου τρόπον, τὸ μέρος βασιλέως, καὶ παίζε τὸ μέρος τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού, κατὰ τρόπον ἰδιόν σου, διότι ἴσως σ' ἐκλάβωσιν ἀντ' ἐκείνου καὶ σοι εἰπῶσι πράγματα, ἐξ ὧν θὰ μᾶλλον ὅχι τί σκέπτεται, ἀλλὰ τί πράττει.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, φέρων περὶ ἑαυτὸν δυσθύμως τὸ βλέμμα, ὁ ἀδελφός μου Δ' Ἀνζιού δὲν ἦλθεν.

— Ἴδού εἰς λόγος ἀκόμη, ὅπως τὸν ἀντικαταστήσης. Ἄς γίνῃ οὕτως. Ἐγὼ εἶμαι Ἑρρίκος καὶ σὺ Φραγκίσκος. Ἐγὼ θ' ἀνέλθω εἰς τὸν θρόνον καὶ σὺ θὰ χορεύσης. Ἐγὼ θὰ πιθηκίζω διὰ λογαριασμόν σου, ὡς ἐστεμμένη κεφαλὴ, καὶ σὺ ὑπαγε νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγον, καυμένε βασιλεῦ!

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισε τὸν Σαίν-Λύκ καὶ εἶπεν:

— Ἐχεις δίκαιον, Σχικώ, πηγαίνω νὰ χορεύσω.

— Βεβίως ἡπατώμην, ἐσκέπτετο ὁ Βρισάκ, πιστεύων τὸν βασιλέα ὀργισμένον καθ' ἡμῶν, ἐνῷ εὐρίσκεται εἰς πολὺ καλὴν διάθεσιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ Σαίν-Λύκ εἶχε πλησιάζει τὴν σύζυγόν του. Ἡ δεσποινὶς Βρισάκ δὲν ἦτο καλλονή, εἶχεν ὅμως γοητευτικούς μέλανας ὀφθαλμούς, ὀδόντας λευκοὺς καὶ ἀπαστράπτουσιν ἐπιδερμίδα, τὰ δὲ πλεονεκτήματα ταῦτα προσέδιδον αὐτῇ τὴν δυναμένην νὰ ὀνομασθῇ πνευματώδη φυσιογνωμίαν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της, προκατειλημμένη οὕσα πάντοτε ὑπὸ τῆς αὐτῆς σκέψεως, διατί μοι εἶπον ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὀργισμένος ἐναντίον μου, ἐνῷ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ἀπ' ἐναντίας, μοι προσμειδᾷ;

— Καὶ ὅμως δὲν μοι ἐλέγετε τὸ αὐτό, προσφιλὴς Ἰωάννα, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ γέυματος ἐπιστροφήν μας, διότι τότε τὸ βλέμμα τοῦ σᾶς εἶχε φοβίσει πολὺ.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἦτο τότε δυσμένης, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή· τῶρα...

— Τώρα εἶναι δυσμενέστερος, διέκοψεν ὁ Σαίν-Λύκ ὁ βασιλεὺς μειδῶν με τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, ἐνῷ ἐγὼ θὰ προὔτιμω νὰ μοι ἐδείκνυε τοὺς ὀδόντας του.

Ἰωάννα, φίλτατή μου, ὁ βασιλεὺς ἐπιφυλάττει ἡμῖν αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητόν τινα ἐκπληξιν... ὦ! μὴ με προσβλέπετε τόσον τρυφερῶς, σᾶς παροκλῶ, ἀλλὰ μάλιστα στρέφατέ μοι τὰ νῶτα. Ἴδού, ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς εἰς κατὰλληλον στιγμήν ὁ Μωζιρόν· κρατήσατέ τον καὶ ἐστὲ αὐτῷ προσηνής.

— Ἡξούρετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδῶσα, ὅτι ἡ τοιαύτη συμβουλὴ σας εἶναι παραδοξὸς καὶ ὅτι, ἐὰν ἡκολούθουν αὐτὴν κατὰ γράμμα, θὰ ἠδύνάτο τις νὰ πεισούσῃ.

— Α! ἀπήντησεν ὁ Σαίν-Λύκ, στενά-

ζων, θὰ ἦτο προτιμώτερον ἐὰν ἐπιστεύετο.

Στρέψας δὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις μεγάλως ἠπόρει, διηυθύνθη νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του εἰς τὸν Σχικώ, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν βασιλέα, ἐν κωμικωτάτῃ μεγαλοπρεπεῖᾳ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ἑρρίκος, ἐπωφελούμενος τῆς δουλείας αὐτῷ ἀδείας, ἐχόρευε, χωρὶς ὅμως ν' ἀποσύρῃ τὴν προσοχήν του ἀπὸ τὸν Σαίν-Λύκ. Ἀλλ' ὅτε μὲν ἐκάλει αὐτόν, ὅπως τῷ ἀνκοινώσῃ ἀστείαν περὶ τῆς ἡμέρας, — ἥτις, ἀνουςία ἢ τοῦναντίον, εἶχε πάντοτε τὸ πλεονέκτημα νὰ προκαλῇ ἐκρηξιν γέλωτος ἐκ μέρους τοῦ Σαίν-Λύκ — ὅτε δὲ προσέφερεν αὐτῷ γλυκύσματα καὶ ζαχαροπήκτους ὀπίστας, τὰς ὁποίας ὁ Σαίν-Λύκ ἐθεώρει ἀρίστας. Ἐάν, ἐπὶ τέλους, ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεσύρετο πρὸς στιγμὴν τῆς αἰθούσης, ὅπως περιποιηθῇ τοὺς ἐν ταῖς λοιπαῖς αἰθούσαις προσκεκλημένους, ὁ βασιλεὺς ἐκάλει αὐτὸν παραχρῆμα διὰ τινος τῶν συγγενῶν ἢ τῶν ἀξιωματικῶν του, ὁ δὲ Σαίν-Λύκ ἐπληρώθητο νὰ μειδιάσῃ πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις, τότε μόνον ἐφαίνετο εὐχарιστούμενός, ὅτε ἐπανεβλέπεν αὐτόν.

Αἰφνὴς, ἀξιοπαρατήρητος καὶ ἰσχυρὸς θόρυβος προσέβαλε τὴν ἀκοήν τοῦ Ἑρρίκου.

— Αἱ! αἱ! εἶπε, μοὶ φαίνεται, ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Σχικώ. Ἀκούεις, Σαίν-Λύκ, ὁ βασιλεὺς ὀργίζεται.

— Ναί, Μεγαλειότης, ἀπεκρίθη ὁ Σαίν-Λύκ χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι ἔδωκε προσοχήν εἰς τὸν ὑπαινιγμόν, νομίζω ὅτι φιλονεικεῖ μετὰ τινος.

— Ἰδέτε τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔλθετε παραχρῆμα νὰ μοὶ τὸ ἀναγγεῖλητε. Ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεμακρύνθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προγ. φύλλον].

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐμνηδνίζοντο πρὸ τῆς νέας ταύτης σκέψεως ὁ Ἰωάννης ἐλάτρευε τὴν Παυλίαν· καὶ ἐκείνη οὐδέποτε τῷ εἶχε παραδοθῇ ὀλοσχερῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν διεταράχθη ἡ οἰκογενειακὴ των εἰρήνη. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνεθυμήθη τὰς ἀντιστάσεις τῆς φιλαρέσκου ὁσάκις τὴν ἐπλησίαζε, τοὺς ἀκκισμούς της ὁσάκις τῇ ἐξῆτει φίλημα, τὴν ψυχρότητα ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν.

Τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος ὁ δυστυχὴς, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ λογικόν του διέφευγε διὰ τῆς πληγῆς τοῦ μετώπου του.

Ἡ Παυλίαν ἐξαγαγούσα λεπτὸν μανδύλιον ἐκ τοῦ θυλακίου της ἐσπύγγιζε τὸ αἶμα καὶ προσεπάθει νὰ κλείσῃ τὴν πληγὴν. Ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου τὸ αἶμα ἀνεσκίρτα ὑπὸ τὰς θωπείας της, ἐπανελάμβανεν ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικός μου, Παυλίαν; εἶνε παιδί μου...

— Ναί, Γιάννη μου, τῷ ἔλεγεν ἐκείνη ἀνυψούσα τὰς αἰμοσταγεῖς τρίχας τῆς

κεφαλῆς του καὶ περιφέρουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ μανδύλιον, ναί... ναί... εἶδες ὅτι δὲν ἐβγάλα μὴ λέξι 'σὰν ἐτιμωροῦσες ἐκείνον...

— Ἀχ! καὶ οἱ δύο μὲ περιπαίξατε...

— Ὁχι, Γιάννη μου, ὅχι! 'Ξέρεις καλὰ πῶς δὲν 'μπορῶ νὰ σοῦ 'πῶ ψέμμα; ποτὲ δὲν ἠγάπησα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον... μόνον γιὰ τὸ χρέος ἐκείνο ἔγεινα θυμὰ του... γιὰ νὰ σε σώσω καὶ πάντα ἐφοδόμενα μὴ γείνουν ὅσα ἔγειναν...

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν, Παυλίαν;

— Ναί, Γιάννη μου, τὸ 'Ξέρεις; σώσέ με! σώσέ με! Θὰ πάρουμε τὸ παιδί μας καὶ θὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον... εἰς ἄλλον λιμένα νὰ ζήσουμε ἀγνώριστα καὶ θ' ἀναθρέψουμε τὸ Διονύσι μας... Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ γιὰ 'σὲ καὶ γιὰ 'κεῖνον...

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;

— Σ' ἀγαπῶ, Γιάννη μου.

— Ἀν τὰ λησμονήσω ὅλα... ὅλα... θὰ γείνης 'δική μου; δὲν θὰ σκέπτεσαι παρὰ τὸν ἄνδρα σου καὶ τὸ παιδί σου;

— Θὰ σὲ ἀγαπῶ... ἔτσι... νὰ ἔτσι...

Καὶ λαβούσα τὴν αἱματόρραντον κεφαλὴν τοῦ ναύτου διὰ τῶν λευκῶν της χειρῶν, ἠσπάζετο αὐτὸν ἀπαύστως, φέρουσα τὰ χεῖλη μετὰ πάθους ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἀνάπτουσα οὕτω εἰς τὰς αἰσθήσεις του φλόγα, ἣν προσέδιδον τὰ τρέμοντα χεῖλη καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί...

Παράφρων, ἐξαλλος, ἀπεσπᾶσθη τῶν βραχιόνων της, καί:

— Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικός μου; ἠρώτησε.

— Ναί.

— Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς;

— Ναί, Γιάννη μου.

— Θὰ πηγαίνομε 'σὲ μέρος νὰ ζήσουμε ἀγνώριστοι... παραδέχεσθαι ν' ἀρχίσουμε νέα ζωή;..

— ὦ! σὲ παρακαλῶ!

Καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, οἶονε ἱκετεύουσα, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων του... τὸ φίλημα τοῦτο τῷ ἐνεφύσησεν ἰσχὺν καὶ θάρρος· ἀπεσπᾶσθη μετὰ κόπου ἀπὸ τὸν ἡδονικὸν ἐκείνον ἐναγκαλισμόν καὶ ἐκράυγασε:

— Μὰ τὸν Θεόν! τώρα θέλω νὰ ζήσω!

Καὶ ἐπιλαβόμενος τοῦ πελέκειος, ὤρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσ. Δι' ἰσχυροῦ κτυπήματος ἀπέσπασε μίαν σανίδα, μεταχειρισθεὶς αὐτὴν ὡς πηδάλιον ἀντικατέστησε τὸν ἰστόν, εἰς τὴν θέσιν τὸν ἀβλαβὴ μείναντα πρόβουλαν καὶ εἶπε:

— Παυλίαν, βγάλε τὸ 'σωφόρι σου, θὰ τὸ κάμουμε... πανί! εἰμεθα μόνοι μὲ τὸν Θεόν... γρήγορα θέλω νὰ 'μπῶ 'σὲ 'λίγη ὥρα στὴ Χάρη...

Ὁ πρὸς στιγμὴν κοπάσας ἀνεμῶς ἐσύριζε πάλιν ὀρμητικῶς καὶ ὁ βαρὺς δούπος τῆς βροντῆς ἀντήχησεν ἐκ νέου. Ἡ καταιγὶς διεμαρτύρετο... διὰ τῶν φωνῶν ἐκείνων τῶν ἀπαισιῶν, ἀπῆται τὰ θυμάτα της...

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης, μὴ στερούμενος εὐφυίας καὶ ἐπιτηδειότητος περὶ τὰ νηυτικά, ἐσχημάτισεν ἐντὸς ὀλίγου εἶδος ἰστιοῦ διὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Παυλίαν, ὅπερ προσδεθὲν εἰς τοὺς προτόνους διὰ